

11/11/1990

CUỐI NĂM XÉT CÁI CŨ ĐỂ LÀM CÁI MỚI CHO ĐÚNG

TÔN THẮT THIÊN

Cuối năm 1990 là dịp rất thích hợp để nhìn lại quãng đường mà thế giới và nhân loại đã đi qua và xét lại việc xử sở Việt Nam của chúng ta, để rồi từ đó quyết định trong giai đoạn tới chúng ta phải làm những gì cho thích hợp với cục diện thế giới và nội tình của xứ sở.

Nhìn lui, trước hết ta hồi ức những gì đã xảy ra cách đây xít xoát hơn một năm, từ ngày bức tường Béc-ling bị triệt hạ vào tháng 11 năm 1989. Bức tường này là biểu tượng của sự chia đôi thế giới thành hai phe đối đầu gay gắt - một bên là phe do Nga cầm đầu (cộng sản tự tôn là cách mạng và tiến bộ), một bên là phe do Mỹ cầm đầu (tư sản tự tôn là thế giới tự do) -. Do đó, sự triệt hạ của bức tường này đánh dấu sự khởi đầu một kỷ nguyên mới, mà dấu báo hiệu là các chế độ cộng sản Đông Âu nối đuôi nhau đi vào giỏ rác lịch sử để nhường chỗ cho chế độ dân chủ.

Sự khởi đầu này được chính thức hóa bởi cuộc hội đàm thượng đỉnh Gorbachev-Bush đầu tháng 12 cùng năm ở đảo Malta giữa hai nguyên thủ của hai quốc gia cầm đầu hai phe đối đầu cộng sản và tự do. Tại cuộc hội đàm này hai vị nguyên thủ đồng tình tuyên bố chấm dứt chiến tranh lạnh để khởi đầu một kỷ nguyên hòa bình và hợp tác. Riêng ông Gorbachev tuyên bố Nga trở lại với nhân loại văn minh trong sự tôn trọng dân chủ và nhân quyền. Quyết định từ bỏ quan niệm và chính sách đối đầu giữa hai phe được nói rộng để

bao gồm toàn thể các nước Âu-châu (kể cả các nước Đông Âu đã từ bỏ cộng sản) tại Hội nghị về an ninh và nhân quyền họp tại Pa-ri cuối tháng 11 năm nay.

Riêng tại Nga xô, "tổ quốc của xã hội chủ nghĩa", quốc gia cầm đầu chính thức của phe cộng sản suốt hơn 70 năm, Gorbachev, với sự đồng tình của Đảng Cộng Sản Nga, cương quyết chấm dứt chế độ chuyên chế độc quyền độc đảng và công nhận nguyên tắc đa nguyên, dẹp bỏ kinh tế "xã hội chủ nghĩa", chấp nhận kinh tế thị trường và tư hữu tư sản, đồng thời không ngại ngừng mà cũng không ngượng ngùng lớn tiếng kêu gào các nước tư bản cấp cứu, đặc biệt là Hoa kỳ, chỉ mới không lâu trước đây bị cộng sản coi là kẻ thù không đội trời chung và một quốc gia tư bản "rầy chết".

Những sự kiện trên đây dồn dập xảy ra trong vòng chỉ 14 tháng : 14 tháng quan trọng nhất của thế hệ chúng ta, 14 tháng đem lại những gì mà chúng ta mong đợi và muốn thấy thể hiện trong sự tranh đấu của chúng ta trong suốt mấy thập niên, hoặc khi còn trong xú, hoặc trong hoàn cảnh lưu vong. Chúng ta đang mục kích cảnh ngoạn mục cộng sản rầy chết mở đường cho nhân loại đi vào một kỷ nguyên mới, một kỷ nguyên con người được tôn trọng, được dùng tất cả khả năng của mình kết hợp với đồng loại đồng bào để hiệp lực cùng nhau xây dựng thay vì hận thù đập phá tương diệt.

Hiện nay, đó là con đường rõ ràng của nhân loại. Nhưng còn chúng ta, người Việt Nam thì sao?

Thành thực và thẳng thắn mà nói, ta phải công nhận rằng hiện nay Việt Nam còn nằm ngoài thế giới mới đang thành hình nhanh chóng, vẫn chưa đỡ chân để bước theo đà tiến mới của nhân

loại.

Tại sao?

Một trong những lý do chính của hiện trạng này là sự ù lì và cù lần của đám lãnh tụ hiện tại của Đảng Cộng Sản Việt Nam. Đây là chướng ngại vật lớn nhất hiện nay của sự trì trệ của xứ sở và dân tộc Việt. Đám lãnh tụ này còn ngời đó Việt Nam không tí hy vọng nào có thể nhích bước để ra khỏi bế tắc hiện tại, gia nhập thế giới mới và theo đà tiến của nhân loại được. Tuy nhiên, đây chỉ là một trong những chướng ngại chặn đường tiến của dân tộc ta. Nó là chướng ngại trước mắt.

Nếu xét kỹ, còn một chướng ngại thứ hai, tuy không thấy trước mắt nhưng có lẽ còn lớn và nguy hiểm hơn nữa. Đó là sự ám ảnh của quá khứ, một ám ảnh có một ảnh hưởng ghê ghớm trên tư tưởng và hành động của hầu hết những người Việt hiện tại, trong cũng như ngoài xứ, trong hàng ngũ "phe" này cũng như "phe" kia - phe "cách mạng" và phe "chống cộng" -.

"Cách mạng" và "chống cộng" là hai danh từ chứa đựng đầy nguy hiểm cho dân tộc Việt Nam. Còn một danh từ thứ ba nữa; đó là danh từ "thành tích". Ba danh từ này, nếu không xử dụng dè dặt và đúng khung của nó, sẽ có một tác động diệt chủng kinh khủng.

Trong những năm qua, cũng như hiện nay, người bên này hay người bên kia vẫn thường khoe "thành tích", hoặc thành tích "diệt Mỹ nguy", hoặc thành tích "diệt cộng": "diệt" được bao nhiêu địch, "công phá" được bao nhiêu "căn cứ" của "địch", được tuyên dương "chiến công" và "gắn huy chương" bao nhiêu lần. Về phía "cộng sản", đó là "thành tích cách mạng"; về phía "quốc gia", đó

là "thành tích chống cộng". Diệt Pháp, diệt Mỹ, diệt nguy "cứu nước"; diệt cộng "cứu nước"; một bên là "anh hùng cách mạng", một bên là "anh hùng chống cộng".

Ai cũng tự hào "thành tích" của họ. Đó không phải là điều ta nên chê bai. Trái lại. Ta phải khâm phục họ là những người có lý tưởng, là những người chấp nhận hy sinh cho lý tưởng của mình. Và ghi nhận: ghi nhận lòng ái quốc và sự nhiệt tâm, anh dũng của họ. Ta cũng phải công nhận là họ có quyền nhớ lại những năm tháng chiến đấu của họ như là những năm tháng tuổi đẹp, oanh liệt trong cuộc đời của họ, và những kỷ niệm đó họ có quyền giữ, nếu họ chỉ giữ riêng cho họ, và không dùng thành tích đó để ép buộc người khác phải theo họ và phục tùng họ. Khâm phục là một chuyện. Tùng phục là một chuyện khác!

Những đồng thời ta cũng cần lưu ý họ rằng khi họ khoái trá, hãnh diện "đã diệt" được bao nhiêu "quân thù", phá hủy được bao nhiêu "căn cứ" của "địch" thì thực sự họ diệt ai? Tổng số quân đội Liên hiệp Pháp (Union française) bị diệt là 30.832; trong số đó có 19.022 người ngoại quốc (phần đông là người Phi châu, đồng phân với người Việt), và chỉ có 6.297 người là dân Pháp. Về phần Mỹ, quân đội bị tử vong ở Việt Nam vào khoảng 50.000 người.

Trong khi đó, số người Việt bị hy sinh trong hai cuộc chiến trên 10 triệu. Con số này do Dương Thu Hương đưa ra trong một cuộc nói chuyện công khai ở Sài Gòn, mà không thấy viên chức chính quyền cộng sản nào cải chính. Chắc Dương Thu Hương chỉ đề cập đến số tử thi ở phe "cách mạng" mà thôi. Nếu ta kể cả phe chống cộng nữa thì con số tối thiểu cũng lên đến 13 hoặc 15

triệu, nếu ta kể cả nhân sự. Nhưng dù lấy số tử vong nào thì rất cục tổng số người Việt do người Việt "diệt" cũng lên hàng triệu so với tổng số khoảng 70.000 người Pháp và Mỹ. Rõ ràng đây là một cuộc chiến tranh tự diệt chủng của người Việt Nam!

Như vậy, khi người bên này hay người bên kia, phe "cách mạng" hay phe "chống cộng", khoe "thành tích" diệt "địch", thì đồng thời họ cũng đương nhiên hãnh diện giết được rất nhiều đồng bào Việt Nam. Thật là oái ăm!

Đó là ta chưa kể tổng số giá trị tài sản của người Việt Nam trên lãnh thổ Việt Nam bị phá hoại, trong đó có những tài sản của tay người Việt tạo ra và cũng chính tay người Việt đập phá theo lệnh tiêu thổ kháng chiến của Bác, hay do bàn tay của lính "cách mạng" hoặc "chống cộng" dật trọng pháo hay bắn hoả tiễn (của Nga sô cung cấp) hủy diệt.

Đó là chưa kể biết bao nhiêu công trình, sự nghiệp, tài năng của dân Việt Nam tạo dựng lên được qua hàng chục nếu không nói là hàng trăm năm mồ hôi nước mắt đã bị đám lãnh tụ cộng sản cù lèn, đặc biệt là Trường Chinh, Lê Duẩn, Tố Hữu và Đỗ Mười, triệt tiêu hết trong ba mươi sáu năm trị vì của chúng (1954-1990).

Xét cái cũ để tìm cái mới, tìm với tất cả sự sáng suốt của lý trí, sự khách quan trong suy nghiệm về quá khứ tự diệt chủng đau đớn mà dân tộc ta đã trải qua, với quyết tâm hàn gắn những đau thương của dân tộc, tìm một cái gì mới tốt đẹp hơn và hữu lý hơn là chém giết nhau, hủy hoại tài sản của chính dân ta tạo ra, chia xú sỏ thành hai miền, dân tộc thành hai phe, dồn hết tâm trí, sức lực để tận diệt nhau, huỷ hoại công lao của nhau, giam

cầm dân tộc trong vòng nội chiến, lạc hậu, thay vì hợp lực, hợp trí, để xây dựng xứ sở và đưa dân tộc đi tới.

Muốn tìm được cái mới đẹp đẽ và hữu lý này, trước tiên chúng ta phải quyết tâm dứt khoát từ chối tiếp tục sống trong quá khứ và với quá khứ, dứt khoát không làm sống lại quá khứ, dù nó là một quá khứ oanh liệt, đầy thành tích anh hùng, vì thành tích đó, dù là thành tích "cách mạng" hay "chống cộng", chỉ có thể chứng giải được bằng sự sẵn sàng giết "địch", hăng say giết "địch", đếm số "địch" mình giết được và tài sản "địch" mình phá hủy được. Như vậy tất nhiên phải có "địch", và phải tiếp tục có "địch" cho mình giết, nghĩa là phải tiếp tục cuộc chiến giữa hai phe, "phe cộng sản" và "phe thế giới tự do", trong khi những lãnh tụ của hai phe này đã vui vẻ bắt tay nhau và đồng tình chấm dứt xung đột và thành thực hợp tác để xây dựng một thế giới mới đẹp đẽ, an bình và thịnh vượng hơn.

Về phương diện cụ thể, sự tiếp tục muốn phô trương thành tích nói trên đòi hỏi:

- về phe "cách mạng" : phải tiếp tục cuộc "cách mạng" cho đến khi toàn thắng, không những trên lãnh thổ Việt Nam, mà toàn thế giới. Riêng trên lãnh thổ Việt Nam, phải tiếp tục "tiến lên xã hội chủ nghĩa", và muốn như vậy phải tiếp tục duy trì chuyên chính vô sản (nghĩa là độc quyền đảng trị, dù là lãnh tụ cù lằn cách mấy cũng cứ ù lý), và tiếp tục những chính sách và những phương pháp kèm kẹp dân chúng Việt Nam trong cảnh nô lệ, đói rách, bần cùng, nhục nhã, vô nhân phẩm và tuyệt vọng hiện nay. Có "tiến" lắm, thì họ cũng chỉ kêu gọi trở lại "Việt Nam Dân Chủ

Cộng Hòa" và Đảng Lao Động Việt Nam, nghĩa là đi lùi lại năm 1950 hoặc 1945, là hai năm đánh dấu hai dịp cộng sản lưỡng gạc dân chúng Việt Nam và dư luận quốc tế trắng trợn nhất!

- về phe "chống cộng": tiếp tục theo đuổi mục tiêu "thắng cộng", rồi trên đà đó, diệt cộng "tận rễ tận gốc", nói một cách khác: cộng thiệt, thân cộng, nghi là thân cộng, thiên cộng "quất tuốt", để thiết lập lại "Đệ Nhị Cộng Hòa" và "Việt Nam tự do" trong "thế giới tự do", nghĩa là đi lùi lại trước năm 1975, những năm rối loạn và chính quyền thối nát nhất, đồng thời cũng là những năm miền Nam hoàn toàn mất chủ quyền.

Chủ trương hai quan niệm nói trên là chủ trương buộc dân tộc Việt nam phải sống ngoài thế giới hiện tại, hay nói cho đúng hơn, tiếp tục sống trong một thế giới mà hai ông Gorbachev và Bush đã khai tử từ gần một năm nay rồi. Đã đến lúc những người còn bám vào những quan niệm này phải thức tỉnh, vì dân tộc Việt Nam đang thức tỉnh và sẽ không chấp nhận tiếp tục đi theo con đường dẫn đến tự diệt.

Con đường tránh tự diệt này chỉ có thể là một con đường dứt khoát quay lưng về quá khứ, quá khứ "cách mạng" cũng như quá khứ "chống cộng", lấy cục diện quốc tế hiện tại làm khởi điểm để hướng về tương lai, nhằm xây dựng một quốc gia Việt Nam hoàn toàn mới, trên những căn bản hoàn toàn mới - căn bản dân tộc - với những thể chế dân chủ đa nguyên, đồng bước nhịp nhàng với nhân loại, trong một thế giới không chấp nhận chuyên chế độc tài - dù là vô sản hay tư sản - , không chấp nhận đấu tranh tự diệt - đấu tranh dân tộc cũng như đấu tranh giai cấp.

Con đường trên đây là con đường xuyên qua bức tường Béc-
linh, mà nhân loại đã khai thông cách đây 14 tháng. Nó là con
đường sáng lạn dẫn đến dân chủ tự do, đến no ấm sung mãn, đến sự
tôn trọng sinh mạng và nhân phẩm con người, đến đồng thuận tương
ái, đến dùng trí lực trong hợp tác xây dựng, đến một tương lai
tươi đẹp cho mọi người chứ không riêng gì cho một quốc gia, một
giai cấp, một đoàn thể hay một cá nhân nào. Đó là con đường chờ
đợi tất cả các dân tộc, trong đó có dân tộc Việt Nam, nếu tất cả
chúng ta có đủ sáng suốt dứt khoát bỏ quá khứ để dẫn bước vào con
đường mới tươi đẹp này.